

FİLTRESİZ

Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sayı:5 /Ocak-Şubat 2023

FİLTRESİZ DERGİ

T
A
B
U

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hasan Hüseyin ÜLKER

YAYIN KURULU

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Hasan Hüseyin ÜLKER

Murat KOÇHAN

EDİTÖR

Aylin TAMAKAN NERGİZ

KAPAK TASARIM

Şirvan ÖNLÜ

MİZANPAJ

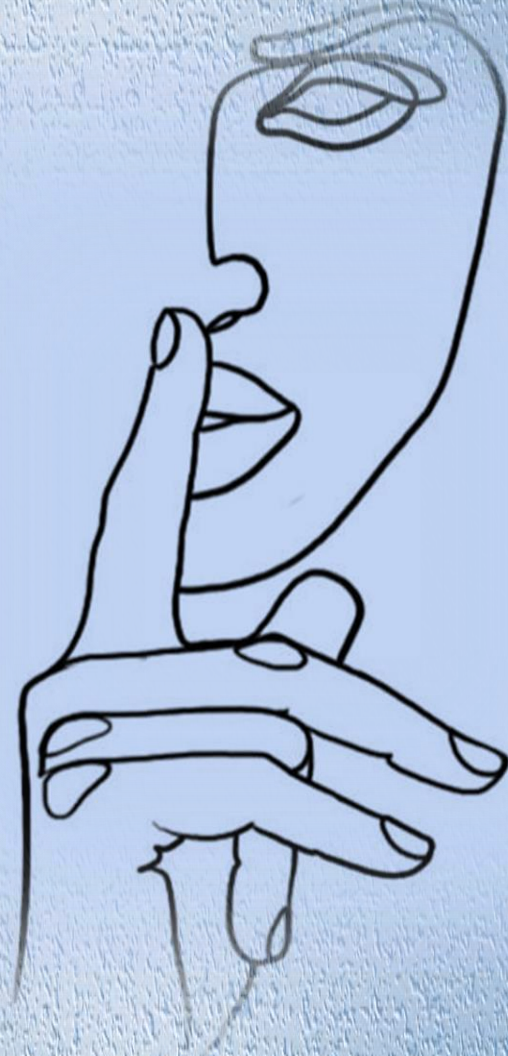
Aylin TAMAKAN NERGİZ

İLETİŞİM

filtresizdergi@gmail.com

ESERLERİNİZ İÇİN

filtresizeditor@gmail.com

İÇİNDEKİLER

5	Toplumun Karanlık Yüzü
Hasan Hüseyin Ülker	25	Kendinden Alıntılar
Arif Mahmut Koçak
7	Taa Bu
Derya Cesur	29	Kayıp Virtüöz
Fikret Yazıcıoğlu
8	Kuyu
Feyza Menteş	30	Elma
Kerem Ilgar
11	Bir Anı Bir Tabu Bir Umut
Hüseyin Sezer	31	Filtreli Dünya
Bengül Alkan
13	Ateş Perisi
Alev Baş		
14	Kaybeden Hayatların Kadını
Barış Şahingöz		
15	Duvarları Yıkan Kadın
Hüseyin Karagöz		
21	Bekle ve Gör
Aylin Tamakan Nergiz		
23	Kısık ve kesik
R'Ulaş Karakuş		
24	Yaşama Yakarış
Emre Yıldırım		

TABU

susmak ve konuşmak...

Hasan Hüseyin Ülker

TOPLUMUN KARANLIK YÜZÜ

“Freud tabuların getirdiği yasakların, dini yasaklardan ayrı olarak görülmesini söylemiş olsa da gelenekleşmiş tabu kısıtlamalarının, din kuralları ile iç içe olduğunu görebiliyoruz...”

İlkel insandan günümüz modern insanına kadar gelen ve her toplulukta bir şekilde gördüğümüz tabu, toplumda düzeni sağlamanın yanı sıra uyulduğunda toplum içerisinde bir sorun teşkil etmiyorken uyulmadığında cezalandırılmaya giden, topluluk arasında ayıplanma, hor görülme gibi birçok yaptırımı da beraberinde getiren bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. İlk bakışta yazılı bir kurallar bütünü olmayan, yasal bir düzenleme içerisinde bulunmayan tabu nasıl oluyor da toplum düzenini sağlamak için bu kadar yetkiyi barındırabiliyor. Din ve ahlak ile desteklenen, geleneklerin bir sözlü anlaşma gibi uymamızı emrettiği kurallarıyla ve bunları yönetmek için kullananların ilkel bilince çok rahat girmesiyle toplum üzerinde çok rahat baskıcı bir tavır sergileyebiliyor ve gücünü de buradan alıyor. Her döneme göre değişiklik gösterse de (ki bazı

durumlarda aynı kalabilen birçok tabu olmuş kurallar vardır.) toplumda belirlenmiş kuralların içerisinde bazı eylemlerin yasaklanmasını getirmekle beraber dinler tarihi, sosyoloji, antropoloji gibi birçok bilim dalını kapsayarak çalışma alanına girdiğini görüyoruz. Günümüzde bireylere saçma gelen birçok gelenekleşmiş kural, ilkel insanın doğası gereği alışmaya bağlı olarak kabul edilebilir bir durumdadır. Kadının evlenip çocuk sahibi olması ve ailesine bakmakla yükümlü olması, erkeğin askerlik yapıp evlenmesi ve çalışıp ailesini geçindirmesi, kadının belli giyim kurallarına uyması bunu yapmadığı takdirde ayıplanması, erkekler ağlamaz diyerek yetiştirilen erkek çocukları gibi belki sayfalarca sürecek basit, gereksiz ve saçma birçok kurallar tabu etrafında bizlere empoze edilmiş durumda. Elbette post modern çağda bireyin bunları kabul etmediği bir dönemdeyiz ve elbette yine bu çağda bunları körü körüne savunan kişilerde mevcut. "Adanmış kişi" anlamına da gelen tabu kelimesi anlaşılacağı üzere doğaüstü bir algılama da yaratmakta. Bundan ötürü din ve geleneklerden beslenebiliyor ve çok daha güçlü bir halde hayatımızda yerini alabiliyor. Bu durum her çağda olduğu gibi günümüzde de otoritenin ve yandaşlarının halk üzerinde baskı kurmasına sebep oluyor. Buna en güzel örnek olarak ülkenin başka hiçbir sıkıntısı yokmuş gibi zina suç sayılsın diyen bir yandaş kişi verilebilir.

Bu durumdan anlaşılacağı gibi tabu olarak sunulan kurallar çıkar ve menfaat olarak kullanılmaya hazır hale geliyor. Bu da tabu kavramını dini ve siyasi otoritenin kullandığı bir güç olarak yorumlamaya olanak sağlıyor. Freud tabuların getirdiği yasakların, dini yasaklardan ayrı olarak görülmesini söylemiş olsa da gelenekleşmiş tabu kısıtlamalarının din kuralları ile iç içe olduğunu görebiliyoruz. Günümüzde dahi baktığımızda gelenekleşmiş kuralların ilahi bir mesaj kaygısı ile dini otoriteden geldiğini görebiliriz. Dolayısıyla tabu kendini dinden soyutlamamış, ilişkili bir boyut almıştır. Kişinin inancı ve algılayışı ile farklı yorumlanabilecek olan tabu bireye göre dikte edilmiş kurallar bütünü olabilirken, bir inanca dâhil olmuş kişiler için gerekli ve olması zorunlu kurallardır. İnanan insan için bu kuralların sonunda bir ödül vardır. İlahi bir gücün kendilerine vereceği bir ödül ve tabi bununla birlikte bir ceza. Ancak dini inanç bireysel ve geleneklerin toplumsal olması ve bunların iç içe karışması durumunda toplumda çatışma söz konusu olmaktan kaçınılmaz bir durumda oluyor. Tüm bunlarla birlikte kişiye göre bir tanımlama yapılabilir olması itibarıyla iyi ya da kötü bir tanım yapmak yerine kişilerin kendi eylem tutumlarından yola çıkarak tanımlama yapmaları daha doğru olacaktır. İnsan uydurması kavramların herkese göre değişebilir olması çok garipsenecek bir durum olmasa gerek.

Bir de edebiyatta tabuya değinelim mi? Herkesin kendince nitelikli, kaliteli kitaplar yazması, bunun görünürde bir ekran koruyucu niteliği taşıması ve reklamlarla desteklenmesi gibi edebiyat içerisinde tabuya yönelen birçok şey sıralayabiliriz.

“ **Kitapevlerinin çok satanlar rafında olan, belli başlı kitapçılarda mutlaka bulunan kitapların iyi olarak görülmesi, kapağı güzel olup da içeriğine en son dikkat edilmesi, normal koşullarda belki de okunmayacak olan tüm bu kitaplar saydığımız bu tabulaşmış şekiller çerçevesinde iyi ve okunacak kitaplar arasında yerini alıyor.** ”

Kitapevlerinin çok satanlar rafında olan, belli başlı kitapçılarda mutlaka bulunan kitapların iyi olarak görülmesi, kapağı güzel olup da içeriğine en son dikkat edilmesi, normal koşullarda belki de okunmayacak olan tüm bu kitaplar saydığımız bu tabulaşmış şekiller çerçevesinde iyi ve okunacak kitaplar arasında yerini alıyor. Elbette yazmayın tepkisi değil bu, bu tabularla birlikte gelen riyakârlığa verilen bir tepkidir. Burada yukarıda bahsettiğimiz doğaüstü etkenler yok, bununla birlikte kabul edilmiş yazısız bir sözleşme var. Dile gelmeyen ancak kapağın arka sayfasında nitelikten değil nicelikten beslenen bir pazar görüyoruz ki bu da edebiyatta dahi bir tabulaşma olduğunu gösteriyor.

Derya Cesur

TAA BU

Şimdi alsam seni
götürsem allı morlu bir tepeye.
Otursam, baksam gözlerinin taa içine.
Olur mu? Olmaz kimine göre.
Tam degecekken yüzün yüzüme
tiz düdüklerini çalar,
eviniz barkınız yok mu diye sorarlar tepenin bekçileri.
Yok deriz, anlamazlar;
yersiz yurtsuz bir aşk bu.

Sen sev beni
fakat sevgilim deme; yasak!
Aşık bak, aşkla uyu, aşkla kalk
Aşk başına vursun, başın duvarlara;
fakat anma adını,
adı sözlükten kaçak.
Bu yaşadığımız
dili tutuk, eli titrek,
sürçülisan bir hayat bir hayat.
Altını kaz, üstünden atla, etrafında tur at.

Yasaksa, ayıpsa ilanı aşk
böl hecelere, çöz harflerine;
bakışına koy
ya da bir tel saçına.
Var ise bir diyeceğin
lütfen
yasak sözcükleri yutup da anlat;
tedbirli bir aşk bu.

Sağı solu dar,
önü ardı duvar
altı üstü cürmü kadar bir aşk bu.
Düğümlü, boşluklu, kusurlu.
Taa buramda.
Taa buram.
Taa-bu.

Feyza Menteş

KUYU

Zihnim kadar bedenim de çıplak. Üstüme ne zaman örtünse kırmızıçizgiler, ellerim karnımda birleşik, keyifli yalnız bir gülümsemeyle. Güçle değil, bir eylemle sadece, yıkım serçe parmağımda. Isırıldığımda kopmam. Bir gülümsemeyle, bir ağıtla. Bir bedduayla. Bir tenkit, bir telkinle. Bozuk ağızlardaki çürüklerdeşmez ruhumu, doğruma geçirilen dişleri, yanlışlıkları çeker. Kırılır. Ahrazlıklarla akıllanmaz bu baş, söz dinlemez bu zihin, kendi bildiği doğrusundan sapmaz kolayca bir işe yaramayan tembihlerle. Çok işten kovuldum. İstifa, diye yazdım dostlarımın aklına, kazınsın diye. Alaylara gerek yok, gecem çok güzel. Kafa ütülerıyla dağınık sanmasınlar saçlarımı. Benim stilim bu. Tazım bu. İmajım bu. Severim kendinden geçmişliği. Bu yüzden de çok içerim. Ayyaşlıkla iyidir aram. Alkol yakın dostumdur. Kanepede yaydığım kıcım, keyiflidir. Çok düşünürüm kendisine, bazen babam kovar evden. Bir boka yaramadığım için. Koltuğun kışa ihtiyacı olsaydı keşke, der çıkar giderim evden. Biraz dolanır tekrar eve gelirim, kış yayarım. Büyütürüm. Koltuğu arada okşarım ki, kıcımı arasın hem belki biraz dolanmam sokaklarda. Neredeydi, kalmışlığı?

Saçlarım toka tutmuyordu. Etrafa saçılmayı çok sever. Açılır, saçılır etrafa tellerim. Kel kalmak bir tehdittir ama başım çıplak kalsın bedenim gibi, erişsin zihinlere. Odam hiç derli toplu değildir. Simetri manyakları da yaşamaz yanımda..

*Mümkün bir dünyanın
hayallerini soyunuyorum
aklımdaki tımarhaneden,
akıllarda ki tımarhaneleri soyup....*

Savrukluğtur bana hayat veren, bağımsızlıktır. Ruhum şiirsel bir geçittir, çabuk âşık olur, aynı hızla terk eder. Sıkılır. Aynalar benim, karşıdan gördüğüm benim. Aklım refah düzeyi yüksek bir şehir. Şehirde umut düzeyi yüksek bağımsız çocuklar yaşar. Yüzümde gecikmeli kargolar taşımaz. Her şey elde edilir. Acelesi yoktur. Kanıtlamam, ispat etmem. Bira içerim. Gerek yok ifadelere. Bazen susmak konuşmaktır. Bilgidir bana yarını sunan. Bilgedir beni yönlendiren. Aklım başımdadır kararlarım. Yol bilir. Adres bilir. Dilerse tüm dünyayı yalar, üstünden geçer. Bazı geceler vardır ki biletsiz de uçarsın göğe, yeter ki insan biraz çekip gitmek istesin neden ve sonuçlardan. Dünyanın düzünü terse, tersini düzüne çevirir yufka gibi. Yaşamın zincirli, zıvanadan çıkmış, diyorlar haddinizi bilin deyince. Ben sağladım bu ülkeyi, sana vize yok, umut yok, bilet yok. İçimden sana ne. Ruhumdan sana ne. Rakımdan sana ne. Karışmaktan sana ne. Odası yok aklımın parmak uçlarıyla da yürümek zorunda kalmaz çocuklar, vardiyalı uyuyanı yok, faizi yok, sıkıntısı yok. Hesap yok. Kitap yok. Neredesin, yok. Kimleydin, yok. Tabu yok. Uçurtma var. Gökkuşağı var. Bisikletler var. Ziller var. Terlikler var. Yemek var, biftek.

Boğulmamak için nefessizlikten koşuyor, uzaklaşıyor, gidiyorum alışkanlıklarınızdan. Bitmeyen ahlak numunelerinizden. Mümkün bir dünyanın hayallerini soyunuyorum aklımdaki

tımarhaneden, akıllardaki tımarhaneleri soyup, mümkün bir dünyayı aradığımı söylüyorum. Delilerle ayaklanmış bir dünya. Deliliklerle, çıplaklıklarla, deliklerle, yalnızlıklarla. Yenilikten delirmiş bir an biriktirmek istiyorum cam kenarında. Solmasın çiçeklerim, karanlıktan. Benim aklımdaki kentlerin çocukları aydıdır, aydınlıkları, ufku açan ışıklarıyla gelir. Bize ne kendilerine gelmeyenlerin bu dünyasından? Akıl mı bu, akıllandırmak mı? Başkası soyunurken yüz kapamakla ne gelir? Yeni tımarhanelerde ancak yeni deliliklerle hayat çekilir vaziyete bürünür. Yaşam ancak farkındalıkla mümkündür. Kuyuda kalan yıkılmış değildir. Çünkü yıkığın kuyuya ihtiyacı yoktur. Yıkım ve kaos yokluktan gelmez. Öyle adlandırılır ama kaos kesinlikle vardan can alır ve kuyuda can vermek, tamamen bir seçimdir. Zor yoktur. Kolay olmayacağından korkulan durumlardan temkinli adımlar eşliğinde korkakça kaçmak vardır. Kuyudan kaçış olmayınca kurulan en büyük hayal merdivendir. Sonra uçuklar göğe çıkanlar kalır. Narsis olur eminse kendi dinamikliğinden uçuklar ve kaçıklar. Yokuşları tırmananlar da vardır. Bayır aşağı koşanlar da. Bunların hepsi bayat, kokmuş. Bir sikime yaramaz. At çöpe. Bu dünyada ne yaptın, sorusuna en iyi cevabı uçuklar ve kaçıklar versin. Merdiven kuracaklar kalsın bir köşede. İzlesin. 'Bu dünyada ne yaptın?'

"Kıçımı büyüttüm Allah'ım, çok keyifliydi. Teşekkür ederim."

Hüseyin Sezer BİR ANI BİR TABU BİR UMUT

10

“**Aklıma putları yerle bir eden İbrahim geliyor. Bir putu, bir tabuyu yıkar gibi ilk gülümsemeyi kendim başlatıyorum.**”

Radyodan acı acı gelen bir türkü benim ve otobüsteki herkesin içini dağlıyor. *Dost elinden gel olmazsa varılmaz / Rızasız bahçenin gülü derilmez.* Hepimize derin bir durgunluk sirayet ederken otobüs dik yamacı tırmandıkça tekerleklerinin dönme hızı da gittikçe yavaşlıyor. Sağ taraf koca bir uçurum. Maazallah bir yanlış manevra, yola gelişigüzel serpilmiş çakıl taşlarının tekerleği sağa çekişi bize uçurumun dibini boyлатаabilir. Bu durum beni korkutmuyor dersem yalan söylemiş olurum. Zira uçurumun altında da gök mavisi bir ırmak, ürpertici sesiyle hızla akıyor. Türküyse ‘yol gizli gizli’ diyor.

Nihayet, kazasız belasız, yamacı tırmanıyoruz. Yol şimdi düze çıktı. Tekerlekler inceden hızlanmaya başladı. Yine de dağ yolundayız. Sağ yanımız hala uçurum. Onun altıda akışına öldüğümüz memleketimizin canım ırmağı. Birkaç dakika sonra otobüs yolun genişçe bir kısmında tıslayarak durdu. Muavin “Mola veriyoruz,” diye bağırdı.

Çok uzun vakittir herkesin bu anı beklendiği aşikardı. Zira herkesin hızla yerinden kalkıp otobüsü boşaltmaları aynı anda oldu. Dağ başında, uçurumun kenarında verilen zamansız bir mola... Otobüsün içinde devam eden türkü... Bir ressam, mesela Mersinli Nuri Abaç, bu anı resmetse, eminim ki ortaya çok absürt bir tablo çıkarır. Neyse, olanla ölmüşe çare yok deyip ben de iniyorum otobüsten. İnenlerin çoğunun aşağıya, ırmak kıyısına, gittiğini fark ediyorum. Ben de yavaş yavaş aşağı doğru inip yüzüme ırmağın soğuk suyunu vuruyorum. Buz gibi suyun verdiği serinlikle vücudumdaki tüm yorgunluk çekilip gidiyor. Kendimi çimlere atıyorum. Boylu boyunca uzanıyorum. Gökyüzü masmavine uzunca bakıyorum. Huzuru içiyorum. İçimde gökkuşağını ilk defa gören bir çocuğun mutluluğu filizleniyor. Otuz yaşındayım ve acayip mutluyum. Türküyü mırıldanıyorum. Ruhun şad olsun Neşet Baba diyorum. O sıra gözüm yanda uzanmış olan yaşlı o

izlemenin dürtüsü kabarıyor. Karşı koyamıyorum. Uzunca bir süre onları seyrediyorum. Fark etmiş olmalılar. Bana doğru bakıyorlar. Hafiften bir baş selamı veriyorum. Onlar da çok sevimli, çok şefkatli, çok sıcakkanlı bir şekilde bana gülümsüyor.

“Gidiyoruuuz...!” diye bağıyor, yanık suratlı muavin. Onlara otobüse kadar eşlik ediyorum. Sonra herkes kendi yerine geçiyor. Aşık Veysel’in sesi otobüsün içinde bizi karşılıyor. O iki yaşlı çifte bakıyorum. Aklıma Veysel’in terk edilişi geliyor. Bilirsiniz aslında hikâyeyi. Bir gece Veysel uyurken karısı oynaşıyla kaçmış. Yolda ayağı sürekli ayakkabın içindeki bir şeyden rahatsız olunca kadın ayakkabının içine taş girdi düşüncesiyle ayakkabısını çıkarmış. Ve bir de bakmış ki ayağını rahatsız eden taş değil, para. Aşık Veysel terk edileceğini anladığı için ses etmemiş ve kadının ayakkabısına gittiği yerde ihtiyaçlarını karşılaması için para koymuş. Altı aylık çocuğuyla kalmış. Ne acı bir hikâye değil mi?

Neyse. Hatırlayınca keder içime iyice çörekleniyor. İki yarım dakika sonra nihayet asfalt yol başlıyor ve bir çeyrek dakika sonra şehir görünüyor. Ozanlar diyarı Sivas, ovanın ortasına, masmavi göğün altına konulmuş Anadolu’nun inci tanesi gibi parlıyor. Harikulade bir mutluluk kabarıyor içimde. Biraz da hüzünleniyorum. Bu şehrin gördüğü yıkımlar, katliamlar usuma geliyor. Timur, Yavuz derken madımak olayının alevleri içimi yakıyor. Dilimin ucuna bir türkü dolanıyor. “Türküler Yanmaz” diye mırıldanmaya başlıyorum. Böyle güzel bir göğün altında insanlar neyi, neden payla-

şamaz? Hani sadece imajımızın akışı na ölüyorduk? Bu soruyu usum almıyor.

Beynim kafamın çatlaklarından akıyor.

Yine de umutlar çiçek açsın, insanlar gülümsesin istiyorum. Şehre uzunca bakıyorum.

Aklıma putları yerle bir eden İbrahim geliyor. Bir putu, bir tabuyu yıkar gibi ilk gülümsemeyi kendim başlatıyorum. Yolu izliyorum.

Köy otobüsü otogara girince valizimi almamla köyle olan son bağım da kopuyor. Engin Dayı’ya yol parasını veriyorum. Saatime bakıyorum. İstanbul otobüsünün gelmesine daha zaman var. Valizimi bankın yanına koyup oturuyorum.

Tabular tabular.

**Her adımda şuura dur emrini veren bir
jandarma neferi. Her kapının arkasında, elinde
bıçak, bekleyen bir harem ağası.**

Cemil Meriç

Alev Baş ATEŞPERİSİ

I – dünden çok önce

“ateşperisi”,
öyle derdi babam bana,
“düştüğü yeri yakar kavurur”,
öyle derdi validem.
aldırmazdım,
yanardım.

II – dün

bir avuca düştü kızgın ruhum,
beş parmağına ekdim
ateş tohumlarımı.
öyle olmalı, öyle.
o dokundu,
ben yandım.
kulağımda geziyor:
“ateşperisi”.

III – bugün

küllüğüme damlayan aşk tortusu.
ben kaldım geriye,
karıncaların taşıdığı sular bir de.
söndürmüşüm,
ama sönemedim.
ateşi ne paklar?
kulağımda:
“ateşperisi”.

Bariř şahingöz

KAYBOLAN HAYATLARIN KADINI

sana ait değil kimlięin bu vücutta
tek günde fırlatılmış gibiyiz dünyaya
kırılan kalbinin parçalarıyla bir bomba yapıp koysak
dünyanın altında
şiddeti yeter mi tanrıya inanmaya?

öylesine derin sularda yüzmüş ki
boy vermeden kabullenir yenilgiyi
onu acıtanlara karşı tek zaferi
kolunun üstündeki jilet izleri...

günahlara bulanmış bir ten
her gün terler istemeden
severse indirim yapar saatlik ücretinden
dünyadaki değerini bilmeden

tarçın gibi ağızlarda kalır tadı
uyumadan önce bir yudum aşk masalı
vücudunda saklar tüm mutlu sonları
herkese göre var farklı bir adı
kaybolan hayatların kadın

yaşadığı hayatsa güçlü bir kadının
sandığı özgürlükse yitip giden adının
son damlasında kalır aşk gözyaşının

anlatırken masalını
hiç sönmedi sigarası
“benim” dedi “bu şehrin tanrısı”
dedi ki “öğrendim ben de onun gibi acımasız
olmayı”
“bak” dedi “sence ne günahları?”
göstererek pencereden sokak çocuklarını...

Hüseyin Karagöz

DUVARLARI YIKAN KADIN

*H*atice'ye daha bir saldırgan göründü erkekler.

Belki de yanında küçük bir kız edasıyla yürüyen Sacide sebebiyle bu hisse kapılmıştı. İstiklal Caddesi'ne ne zaman çıksa peşine birileri takılır, laf atanlar zaten alelâde hikâye. Alışıkır Hatice bunlara. Öğleden sonra güneşinin altında çenesi yukarda aldırmadan yürüyor. Kuzeni Sacide ise, Feriköy'deki gecekonduda geçen hayatı nedeniyle Hatice kadar dayanıklı değil erkek tacizine, sağ eliyle Hatice'nin koluna sıkı sıkı tutunmuş peşi sıra geliyor.

"Kız abla, bunların nesi var böyle? Koca caddede sanki bir ikimiz varız bakacak."

Hatice koltuğunun altındaki Akşam gazetesini gösterdi. "Dün Almanya milli takımını yendik ya. Bunların azgınlığı ondan. Babam rahmetli söylerdi. 'Futbol sahası beceriksiz erkeklerin yatak odası gibidir. Sen gol atarsın onlar boşalır'."

Sacide sanki birileri konuştuklarını duymuş gibi etrafa bakınıp gözlerini yere indirdi. Bu türden 'ayıpcı' konuşmalar, onun kabarık 'hazzetmiyorum' listesinin başında yer alır. Uzun bacaklı kuzenine yetişmek için adımlarını hızlandırınca hoplayan tombul memelerini boşa kalan eliyle gizlemeye çalıştı. Sıcağa rağmen giydiği el örgüsü yeleğin önlerini kapadı. Lale Sineması'nın merdivenlerine yönelen Hatice'nin peşi sıra seğırtti.

Hatice pasajın gölgesine girince durup nefeslendi.

Pazartesi gündüz seansları sadece locada öpüşmek isteyen çiftlere ya da ailelerinden ancak izin koparabilen kız gruplarına tahsis edilmiş gibi olduğundan sinemanın girişi oldukça تنها görünüyordu.

Sacide vitrinleri süsleyen fotoğrafları görünce biraz önceki ürkek hallerini unutuverdi. Camlara burnunu yapıştırıp hayran hayran 'Allaha ısmarladık' filminin fotoğraflarını incelemeye başladı.

Gülistan Deniz'in kotradaki pardösüsünde bir tek kırıksık yoktu.

"Ay, bu milli mücadele filmlerinden hiç hazzetmiyorum ben. İnsan iki elbise göremiyor. Bütün sahnelerde erkekler asker kıyafetleriyle rap rap rap dolanıyor."

Duymadı Hatice, gazetenin sayfalarıyla boğuşuyordu. Sessizce yanı başlarında biten bir adam "Bayanlar, muhteşem güzelliğinize karşı hissettiğim hayranlığa mahsuben size birer bira ikram etmeme izin bahşeder misiniz?" diye sordu.

Sacide hemen kuzeninin arkasına sığındı. Hatice geniş gerdanını daha da şişirip öylesine aşağılayan bir bakış attı ki, adam sesini bile çıkaramadan uzaklaştı. Uzun boylu olmanın işe yaradığı durumlar da vardı elbet. Arnavut olduğuna şükretti Hatice. Gazetenin sayfalarıyla yaptığı kavgaya kaldığı yerden devam etti. Biraz önce başlarına geleni hatırlayınca kan beynine çıktı tekrardan. 'İYİ AİLE MENSUBU iki genç kız' arayan müessesenin hakikaten terzilik işi yaptığını sanmıştı. Yoksa bu sıcakta hayatta kalkıp gelmezdi Feriköy'den İstiklal'e. Sacide'yi de başına bela etmişti. Gazete almak için harcadığı on beş kuruş da cabası.

"DOLGUN ÜCRETLİ... Büroda çalıştırılacak bay ve bayan memurlara ihtiyaç vardır."

"E tamam abla. Senden çok güzel memur olur. Orta mektep mezunusun zaten sen."

"Sultanhamam'a gidemeyiz şimdi. Katircioğlu Han'da mülakat."

"Çok mu uzak orası?"

Hatice bir kez daha pişman oldu bu kızı yanına aldığına. Teyze kızı olmasa, anasıyla birlikte onların gecekondularına sığınmış olmasalar, suratına bakmazdı bu cahil kızın. Ama kader...

Caddeden geçen iki serseri "şşşşşt" diye bağırdı kızlara doğru. Sacide 'ay!' diye çığlık atıp yerinde hoplayınca, sesi çıkaran kıtıpiyos oğlan lafın devamını getirdi.

"Şşşşt diye uçan Amerikan uçakları Kızıl Çin'in anasını belliyor Kore'de..."

Oğlanlar sağlam bir kahkaha atarak birbirlerini kutladı. Hatice gazetenin üzerinden onlara baktı. İki çulsuz, işçi bozuntusu tıfıl oğlan. Zeytinburnu'ndaki bekar odalarından çıkmışlar besbelli.

"Siz burada uçakları sayıklarken köyde ananızı kimler belliyor bir düşünün bakalım."

Oğlanlardan biri saldıracak gibi yaptı, diğeri onu çekti. Onlar uzaklaşırken Hatice ilanlara döndü.

"TEZGAHTAR BAYAN ARANIYOR. Boya imalathanesini idare edecek bayan aranıyor. İpek çorap örebilenler tercih edilir."

"Abla sen, ipek çorap örmeyi biliyor musun?"

“Yok be kuzum, biliyorsun benim Bombacı hiç istemedi çalışmamı.”

Göğsünde bir acı hissetti Hatice. Sevgili babası Ramispor’un ünlü santraforu Bombacı Ahmet’in gözlerinin önünde eriyip gidişini hatırladı. Verem, babasının sağlığıyla birlikte tüm birikimlerini de alıp götürünce sığıntı bir hayat kalmıştı ondan geriye. Önce burukluk sonra öfke sardı içini. Sinemaya giren çiftlere baktı. Askılı elbise üzerine mini bir *jaket*... Lüleli saçlar... Derin bir iç çekip ilanlara geri döndü.

YABANCI DİL bilen... ECZACILIK konusunda tecrübeli... Kapattı gazeteyi. Çaktırmamaya çalışarak karşı vitrine bakan adamın saatini baktı. Saat üçü çoktan geçmişti. Eve dönmekten başka yapacak bir şey yoktu artık. Yine acele adımlarla yürümeye başladı. Karşıya geçmeye çalışırken önünde aniden duran üstü açık bir kırmızı Chevrolet Belair’e çarptı. Özür diledi Hatice. Adam ağzını çarpıtarak önemli olmadığını belirtti. Sinirleri bozulmaya başlamıştı. Korna seslerine rağmen kımıldamayan arabanın arkasından dolanırken başka bir genç adam seğirterek yanlarına geldi. “İstirham ediyorum, size bir şey söylememe izin verin lütfen.” Hatice’nin sabrı kalmamıştı. “Hepinizin canı cehenneme! Bir rahat bırakın yahu!” diye bağırdı. İlerideki Dore Çamaşır mağazasından çıkan bir kadın şaşkın gözlerle Hatice’ye baktı. Yanındaki adam kadını kolundan zarifçe çekştirip uzaklaştırdı. Dişilerini tehlikeye karşı koruma altına aldığını sanan erkek tavrı akıyordu her hareketinden. Kadın da- *anasını satayım*- baktıkları afişlerdeki Amerikan yıldızları gibi giyinmişti. Utanmaktan usandı bir kez daha Hatice. Üzerindeki Sümerbank basma entarisinden, ayağındaki pençesi delik karyokalardan nefret etti bir kez daha.

Kendisininkine eşit bir vücut ağırlığını yarı boya sıgdıran Sacide’yi tığ işi bir bebek gibi sürükleyerek Taksim Meydanı’na doğru yürümeye başladı. Önlerine çıkan bir belediye otobüsünün kornasına umurunda olmadığını belirten bir el işareti yaptı. Genç adam hâlâ arkalarından sesleniyordu.

“Bekleyin bir dakika! Lütfen... Yanlış anlamayın beni... Biliyorum tuhaf bir durum ama... Çekinecek bir şey yok...”

Hatice’nin bu laflara karnı toktu. Taksim Anıtı’na doğru yürümeye devam etti. Anıtın gelince duraksadı. Atatürk’ün yanındaki kasketli adam figürüne baktı ister istemez.

Yanıdaydı babası. On yaşında küçük bir kız, beyaz bayram entarisi, kırmızı çiçekli babet ayakkabıları... “Hatçem bu kasketli adama iyi bak, o gizli bir milli mücadele kahramanıdır.” Babasının başından hiç çıkarmadığı yeşil kasketi. Sıkıca tutuyor elini...

Yavaşlamasını fırsat bilen genç adam yetişti onlara. “Hanımefendi, bu fırsatı kaçırmayın. Bakın, size önereceğim rol belli. Rus kontesi Nina’sınız siz!”

Hatice’nin akli babasındaydı. Orta okulun ilk günü. Erkekler şapka takıyor. Kızlar koca koca fiyonklar. Babası kasketini çıkartıp ona giydiriyor. “Hadi bakalım, Yoldaş Vasiliyeviç”. Birlikte okula yollanıyorlar. El ele...

Sacide elini çekince toparlandı. Şaşırarak baktı ona. Nefes nefeseydi, adama döndü aniden.

“Öğlen yemeğinde etli bir şeyler veriyorsanız ben her rolü oynarım. Kontes montes fark etmez!”

Hatice’nin kan beynine çıktı tekrardan. Ne bir yemek ne de para kadınlık gururunu ayaklar altına almak için yeterli sebep teşkil edebilir mi? Babasına ihanet edebilir mi bir insan? Adam hâlâ arkasından bağıırıyordu.

“Ağabeyim yönetmendir. Çekimler devam ediyor. Şimdi gidip bakabiliriz, istemezseniz hemen çıkarsınız.”

Hatice yürümeye devam etti. Kristal Gazinosu’nun önüne ulaştığı sırada Sacide rayların diğer tarafından bağıırdı.

“Abla, kurban olayım dinle bir yol! Çok acıktım ben.”

Birden içinde bir sancı hissetti Hatice. Annesinin anlattığı mübadele öyküleri geldi gözünün önüne. Sağmalcılar bataklığı, sivrisinekler ve günler süren açlık. Sonra kendisinin aç yattığı akşamları düşündü. Sacide’ye ayıp olmasın diye aç kalktığı sofraları. Hiç yanmayan fırını...

Geri dönüp kuzenine baktığı sırada tramvay alay edercesine neşeli, şingirdayarak geçti aralarından. Kırmızı vagonun ardında kaldığı birkaç saniye boyunca düşünebildiği tek şey Sacide’nin yüzündeki çaresizlikti. Öğlen yemeklerinde et yemeği hayali... Yokluk anlarında, hayatın manası, dumanı üzerinde tüten bir çanak tavuk haşlamaya sabitleniyordu işte. Hatice gülümsedi genç adama. O kazanda haşlanan kendi eti bile olsa içini ısıtmaya karar verdi ailesinin.

Genç adam Talimhane’ye doğru yönlendirdi iki kızı. Hatice her ne kadar çekim yapılan yeri görmeyi kabul ettiyse de -aslında- her an kirişi kırmaya hazırlıklıydı. Film setinden ziyade Sacide’ye sıcak bir kap yemek yedirebilmeyi amacı. Nedense tavuk haşlama gitmiyordu gözlerinin önünden.

Dolapdere’ye doğru inen yolda ilerlerken hikâyesini anlatmaya devam etti genç adam. Kendisi arkeoloji bölümünde okuyordu. Zaman zaman abisine asistanlık yapıyordu. Aslında reklamcılıktı uzmanlığı abisinin ama filme merak sarmıştı son zamanlarda. Daha önce Silik Çehreler isimli bir film yapmıştı. Hatice hatırlıyor olabilirdi.

“Harika bir filmdi. Hatırlamaz olur muyum?” diye geçiştirdi Hatice. Haberi bile yoktu filminden. Evden çıkmalı altı saati geçmişti. Yürümekten ayakları acıyordu. Bir an önce Sacide’yi doyurmak ve eve dönmek istiyordu. Bahçedeki fırının sundurmasına girip saklanmaya ihtiyacı vardı. Yanmayan fırının yalnızlığında ruhunu iyileştirmek istiyordu bir an önce.

Genç adam ise biteviye anlatıp durdu. Çetin abisi mili mücadele hikâyesi çekiyordu. Günlerdir en önemli sahneleri atlayıp duruyorlardı. Rus ajanı Kontes Nina bulunamamıştı bir türlü. Sacide milli mücadele lafını duyunca duraksadı biraz, sonra etli yemek hayaliyle hazzetmediği bu konuyu düşünmemeye karar verdi. Hatice yarım ağızla “bakalım” dedi, “görelim önce”. Görülecek şeyin aslında bir kap yemek olduğunu ne genç adam ne de Sacide anladı...

Birkaç dakika sonra yolun sağ tarafına çapraz konumlandırılmış tek katlı fakat yüksek bir binanın önünde durdular. Feriköy’ün kiliselerini andırıyordu ilk bakışta. Yerdeki ray izlerini fark edince bu binanın bir zamanlar tramvay atölyesi olabileceğine karar verdi Hatice.

İçeri girdiklerinde bambaşka bir gezegene düştüğünü sandı. İlerideki portatif masalarda bir düzine kadar İngiliz askeri, bir o kadar Türk köylüsüyle neşe içinde yemek yiyordu. Diğer tarafta ise, gaz yağı ocakları üzerinde koca tencereler kaynıyordu. Sacide yemeklere doğru büyülenmiş gibi ilerlerken içeriden patlama sesleri duyuldu. Etrafı kesif bir barut kokusu sardı. Sacide bir kez daha ablasına sarıldı.

Genç adam gülümseyerek açıkladı. “Savaş sahnesi çekiyorlar.” Sacide ikna olmamış gibiydi. Fakat metal tabakta önüne sürülen yemeğin tas kebabı olduğunu görünce her şeyi unuttu.

Yemek yemeği reddeden Hatice’ye soğuk bir gazoz ikram ettiler. Şişe gözlerinin önünde açıldığı için hayır demedi Hatice. Genç adamı takip etti çekingen adımlarla. Sunta panolarla ayrılmış özel bir bölüme geçtiler. Neye uğradığını anlayamadan tahta masadan bozma makyaj masasında yüzü pudralandı, allık ve ruj sürüldü. Hızlıca fırçaladılar saçlarını. Aylar sonra ilk defa kumral saçları şekillenmiş, yüzünün iki yanından dalgaları hale gelmişti yeniden. Hatice dergilerde anlatıldığında ‘hadi canım sende, olur mu öyle şey’ diye güldüğü bir hikâyenin baş kahramanı gibi hissetti kendini. Ayak numarasını sordu perçemleri briyantin kremiyle alnına yapıştırılmış orta yaşlı bir adam. Otuz sekiz. Bir çift terlik çıkardı kutulardan birinden. Üzeri taşlarla süslü bu terlikleri bir daha hiç çıkarmak istemedi Hatice. Unuttu ayakları yorgunluğunu. Uzun boyu daha da ihtişamlı bir hale geldi yeniden. Sonra adam, mavi bir mayo getirdi, üzeri lacivert pullarla süslü, altında tül den bir şalvar. Esir düşen kontesin serbest kalmak için yaptığı göbek dansını çekeceklerdi önce. Yönetmen daha önce iki genç tiyatro oyuncusunu setten kovmuştu. Başka bir şeyin peşindeydi Çetin Abi.

Hatice o ‘*aranılan başka şey*’ in ne olduğunu çok iyi öğrendi Feriköy’deki gecekondu da geçen zamanda. Bakkal Hasan Abi, Ramispor’un yeni forveti Suavi, her ne kadar kimseye söylemeye cesaret edemese de Feridun Enişte yardımcı olmuşlardı konuyu kavramasına. Hemen oracıkta terlikleri çıkarıp ayağa kalktı. Sacide’nin karnı doyduğuna göre gönül rahatlığıyla kaçabilirdi, başlarına bir şey gelmeden. Kayrokalarının bantlarına basıp kararlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken kum torbalarıyla destek sunta panoların arasından bir anda babası çıktı karşısına. Başında yeşil kasketi vardı her zamanki gibi.

“Hayatının fırsatı bu Hatice.”

“Hayır, hayır yapamam! Ben babamın kızayım hâlâ.”

“Annen sana emanet kızım. Ona bakmak için bir şans bu.”

Genç adamın sesiyle irkildi. Karşısında hiç tanımadığı yeşil kasketli bir adam duruyordu. “Ooo, bakıyorum tanışmışsınız bile. Abicim, sana Kontes Nina’yı getirdim.”

Hatice nedenini açıklayamadığı bir yakınlık duydu yönetmene. Dans ederken kameraları da hiç düşünmedi. Katlanır koltukta oturan babasıydı.

Bakırköy sahili... Yüzme yarışı... Erkek çocukları ve bir tek Hatice... Suyun gürültüsü içinde kesik kesik geliyor babasının seni. “Hadi Yoldaş Vasiliyeviç! Bir kahramansın sen!”

Asistan ‘kestik’ diye bağırınca kendine geldi Hatice. Setteki herkesten bir alkış koptu. Çetin Abi ellerini tuttu, gözlerinin içine bakarak konuştu. “Harikaydın. Daha önce hiç kimse, hiçbir oyuncu esaret acısını böyle asil bir dansla anlatmadı!”

Hatice şaşkındı, ancak gülümseyebildi. Kırmızı renkli bir bornozu omuzlarına koyarken, Sacide’nin gözlerinde mal sahiplerine özgü bir özgüven vardı. “Abla birazdan çay ziyafeti sahnesi çekilecek. Senin için harika bir mavi elbise seçtim ve ütüledim. Çiçekli bir şapka hayal ediyorum. Kamuran ablayla da konuştum. Lüle yapacak saçlarını...” Neye uğradığını anlayamadan briyantınli adam eksik dişlerini göstererek gülümsedi. “Sacide çok becerikli. Böyle bir çırak arasan bulunmaz vallahi.”

Bir ay sonra Hatice, Lale sinemasındaki ‘premier’in ardından, yanmayan fırının kenarındaki bir tabure üzerinde Akşam gazetesini okuyordu yine. Bu kez iş ilanlarını değil, dedikodu sütunlarındaydı gözü. Muharrir Perihan Hanım kendisinden ‘kadınlığa dair zihnimizde cemiyetin inşa ettiği bütün duvarları yıkacak yeni bir yıldız geliyor’ diye söz etmişti. Gülümseyerek mavi göklere baktı Hatice... Ayağında Kontes Nina terlikleri, başında Yoldaş Mihail Vasiliyeviç kasketi vardı...

Aylin Tamakan Nergiz BEKLE VE GÖR

dedi ki;
-seni bilirim ben;
çorak topraklara tohum eker,
neşenle renk renk çiçek açtırır,
hayat verirsin kurumuşlara bile,
nedir bu yüzündeki
solmaya yüz tutmuş çiçeklerin hali?

dedim ki;
-çiçeklerimi öksüz bıraktılar,
yetmedi basıp ezdiler, ezip çiğnediler,
elimde tek kalan tohumu ekiyorum gönlümün
süveydasına.

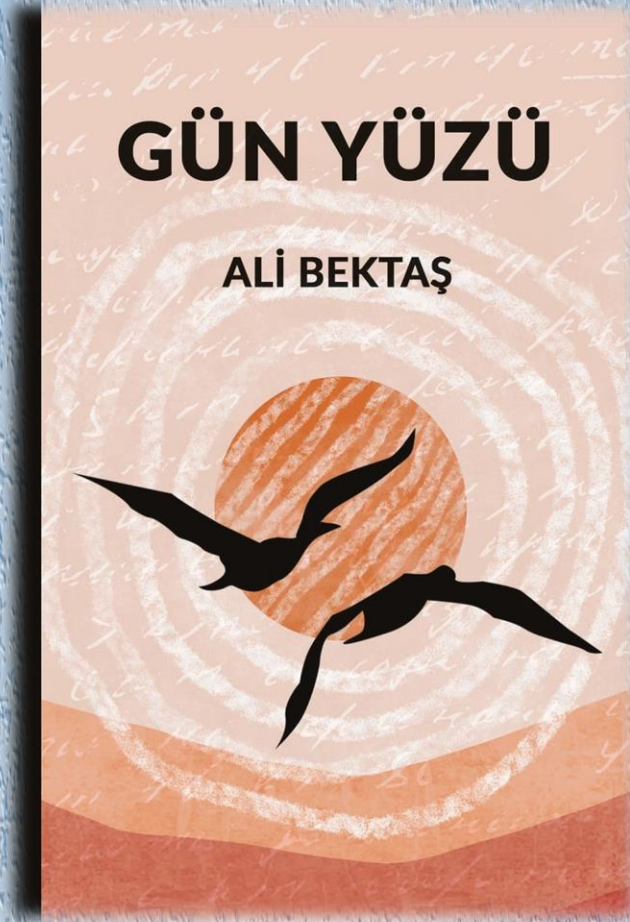
dedi ki;
-gönlünün karanlığında canlandırdığından
gelir mi hayır?
yazık değil mi gözyaşlarına?

dedim ki;
-kim demiş gözyaşlarımla can vermeye
çalıştığımı, kanımı akıtıyorum ben,
her gün damla damla,
bir tutunsun,
başakların boy verdiği topraklarda büyüteceğim
onu...

dedi ki;
- bu sen değilsin!
hala ne diye yas tutuyorsun solanın ardından,
hala ne arıyorsun orada?

dedim ki;
-bekle ve gör...

“

Aşk hüznü taşıırken dağarcığında, aşkı yaşadığını düşünenler için her şarkı güzel her şiir anlamlı her renk büyü ve her yol kutsaldır. Umut ve tutkuyla beslenen sevgi, en sıradan anları bile kutsanmış birer şölene çevirebilme gücüne sahiptir yüreklerde. Peki ya sonra? Hayatın can sıkıcı gerçeklerinin üzerine serilen tozpembe örtüyü aralayıp baktığımızda gün yüzüne çıkanlar rahatsız etmeyecek mi bizleri?

”

R' Ulaş Karkuş KISIK VE KESİK

cebimde kalan son harflerle yazdım sana
bu şiiri sevgilim
düşmemek için tutunduğum nehir:
saçlarını saçlarındır

ele avuca gelmeyen dünya ve onun insanları...
nasıl yaşanır ki bu deli-li-ğın içinde

başka bir dil öğret bana kendi tecritinden
başka bir düşün gökyüzüne şirk koşan
dudaklarından.

nasıl yaşanır ki başka
kızgın bir tanrının örsünden fırlamış bu deli-li-ğın
çemberinde...

belimde tetiğine küsmüş 9mm'lik bir kalem
namlusunda gururlu bir karanfil dalı
yazdım kanadım kanadım kandım
kuşlara ucuz tütün sardım
geceye torba tuttum
yetmedi tüm renkleri boğdum siyaha şehvetle
ve kucak açtım tüm ürkek çocuklarına ülkemin.

insanlık ve vicdan
ve hürriyet
karaborsaya düştü son halk oy'a'lamasıyla.
kısık ve kesik her şey
kısık ve kısır

ruhumu yağmalayan boşluğa aldırma sevgilim
durma atla ve geç, geçiş üstünlüğün var bende
omuzlarımdan ateşle beni
varsın kara listesine yazılsın adımız elimiz
ayağımız gecenin.
katılaşarak kargışlayalım soyunarak kirinden
arındığımız şu dünyayı
avazımız çıktığı kadar

tanrım tanrım
imgelerinden emdiğim şiirini helal et bana

Emre Yıldırım YAŞAMA YAKARIŞ

24

Dostoyevski'nin yazdığı hayatı

Yaşayınca anladım hiçbir şeyimin kalmadığını

Depresif hallerdeyken

Ölümü bile çağırmadığımı

Bir roman gibiydi yaşantı

Sanki atıyor üstümüzdeki, tutarak zarları

Hep ona düşüş geliyor

Bizim payımıza masa oluyor, koltukaltı

Yeraltından inilleyen seslerle

Boğuk duyanların bin bir ilgisiyle

Bense onlarla gayet sohbet edercesine

Alıştığım acılar tenime dokunur ateşleriyle

Sayfa sayfa dökülmüş yıllarım

Aynada bakamadığım aklaşmış saçlarım

Hikâyenin sonunu hatırlatır

Gidemediğim gönül virajlarım

Her ne kadar doğayı tüketsem de

Kibrit suyunu dökercesine tükensem de

Bildiğimi sanıyorum bedenimle

Ölümümü hisseden kanatlar bir anda görüldüğünde

Arif Mahmut Koçak

KENDİNDEN ALINTILAR

25

“Kimileriye ve kimi şeylerse karanlık bir dünya ile pırıltılı gökyüzü arasında yerini asla bulamamış ‘gel git ruhlular’ gibi yaşar giderler. Tıpkı benim gibi!”

Bugüne kadar ne bir şarkının tek dizesini aklında tutabilmiş, ne üçten fazla sayıda fıkrayı yeri geldiğinde arkadaşlarına patlatabilmişti. Dudaklarından ‘büyük adamların’ belagatlı lafları gibi çevresine ve kendisine şiar edinilecek, ağdalı cümleler döküldüğünü de pek duyan olmazdı. Oysa kendini bildiğinden bu yana, mutluluktan çok gerginliği tetikleyen zihninin etkisi altında kalırdı. Neyse ki, geçmişle geleceğin karanlık güçlerinin, kendilerine katmak için olanca güçleriyle asıldığı, bulanık yeraltı dehlizlerinden berrakça süzülen, küçük bir dereymişçesine ilkbaharda coşan ‘kendinden alıntıları’ vardı. Bir diğer mevsim gezegenin bu yakasına hükümrانlık kurana kadardı bu alıntılarının etkisi. Zihninde tıklayan saate fazla direnemeyen

alıntıları bir sonraki mevsimi bitiremeden yatağında kururlardı, tıpkı ruhundaki heyecan gibi. Ancak, ‘kendinden alıntıları’ küçümsememek gerekirdi, Adnan’a göre. Çünkü Adnan alıntıları kaynağından fışkırdığında seyretmeye doyamaz, çoğu zaman içlerine dalar onların akış şiddetiyle çılgınca savrulur, sağa sola çarpar, çarptığı yerlerde genellikle olumlu, seyre değer, yontulmuş şekiller bırakırdı. Bu nedenle alıntılarını tüm benliğiyle sarmalar, üstelik ayak parmaklarının ucuna aort damarından pompalanan kan gibi özlenen bir maddesellikle de sımsıcak kucaklardı onları.

“Kimileri ve kimi şeyler soluk ve hastalıklı olduğu iddia edilen bir hayatın sonunda renklenir; Van Gogh ve eserleri gibi.” Adnan bu ayın ilk ‘kendinden alıntısından’ etkilenmiş gözüktü; şöyle bir iç çekti. “Yıldız gibi parlamasa da benim bu kadar gri bir hayatım olmadı, neyse ki.” Düşünmeden edemedi. “Kim delidir? Normal nedir? Delilik yalnızca ‘sosyal yasanın’ istemediği şekilde, beklemediği anda ortaya saçılan davranışlar mıdır? Delilik, gizli saklı, dört duvar arasında olduğunda normalleşir mi? Neden insanlar delilere ve yaptıkları, yarattıkları şeylere gizli bir hayranlık duyar? İçlerindeki ‘korkak delinin’

sahneye koyamadığı cesareti göstermelerinden mi? Yoksa tüm mesele, kendi kulağını kesmeyip doktorları ikna edebilmek mi?" Duştan çıktıktan sonra hızla, traş bıçağını düz hatları olan suratında gezdirdi. Akli bir anda beyninin derinliklerinden çağlayarak ilerleyen ikinci alıntıya tosladı: "Bazıları ve bazı şeyler gıpta edilen bir hayata, iç burkan bir son eklerler." Çocukluğundan hatırladığı Hollywood yıldızı ve Monaco prensesi Grace Kelly gibi diye örneklendirdi kendinden menkul alıntısını. Herkesin imrenerek baktığı bir güzellik ve sıra dışı yaşamın, otomobille bir dağ yolundan uçarak sonsuzluğa kanat çırpması. "İnsanlar ulaştıkları son için yargılanmamalı." Mırıldanmıştı kendi kendine birazcık nesnellik katarak yargısına. "Olağanüstü yaşamlar, belki de sıra dışı bir sonu, dünyanın merkezi kadar güçlü bir mıknaatla çekiyordur."

Siyah kot pantolonunu vücudunun kaslı hatlarını gösteren beyaz, likralı tişörtün altına uydurduktan sonra zihninin son fısıltısına kulak kabartmaya hazırды. Bugün ne yapsam diye geçecek bir gün için acelesi yoktu ne de olsa.

"Kimileriye ve kimi şeylerse karanlık bir dünya ile pırıltılı gökyüzü arasında yerini asla bulamamış 'gel git ruhlular' gibi yaşar giderler. Tıpkı benim gibi!" dedi aklını turlayan bu alıntıya. Üç haftayı aşkın atalet, bitkinlik, eylemsizlik ve uyuma hissi arasında geçen günlerinin sonuna gelmiş gibiydi. Kaynayan bir tencerede, tepesindeki kapağın kalktığını 'mucizevi' şekilde fark edip tencere dışına fırlamış kurbağa gibi ferahlamış ve galip hissetti. 'Git' halinden 'gel' durumuna geçmek hoşuna gitti. Çünkü bir kez gitti mi, gelene kadar yaşam duruyordu sanki. Benliğini hızla işgal eden 'iyilik halinin' tam bir manyaklık evresi

olup olmadığından emin olamadı.

"Olsa da fark etmez. Bu kısa süren

manik hallerimi seviyorum. Çok

özgüvenli, yaratıcı ve hızlı olduğum

anları yeşertiyor hep." Kapıyı çarpıp ve çıktı. Hafif dalgındı. Sokakta, pek yapmadığı bir şeyi yaptı. Önünde boylu boyuna uzanmış plastik su şişesine bir tekme bastı. Şişe ters saltolar atarak epeyce yükseldikten sonra yandaki bahçe duvarının dibinden bir kere sekti ve yol kenarında biten otlara falsosuz kondu. Neşeyle yoluna devam etti. Kapıyı çarpıp çıkmasıyla, güvenlik kulübesine ulaşmadan önce asansörde geçen kısacık zamanda kafasında oluşturduğu listeyi gözden geçirdi.

1-Geri dönüşüme devam: Neredeyse yirmi beş yıldır, aktif olarak yaptığın bu faaliyete tüm gücünle asıl: Bu halini görüp de sessiz kalan ya da kendisi yapmayıp da senin dönüşüm için çabalamana burun kıvrarak "asıl plastik kullanımını azaltmalıyız..." klişesini dillendiren geçmiş kız arkadaşlarının 'inanılmaz teşviğine' rağmen, üstelik!

Aniden geri döndü Adnan. Kararlı görünüyordu. Adımlarını hızlandırdı. Yetmedi koşmaya başladı. Karşısında yetkin, saat gibi çalışan, çevik bir rakibi vardı. Onu bertaraf etmeliydi. Her şeyin bitmesi an meselesiydi. Nefes nefese kalmıştı. Durdu. Hızla geçen hafriyat kamyonunun batıp çıktığı asfalt çukurun yarattığı zelzeleye rağmen dengesini kaybetmemişti. Yeniden, nefesini bastıran hisirtili sesin daha da yaklaştığını fark etti. Tulumba gibi inip kalkan göğsüne söz geçiremezken, yere doğru eğildi. Son bir hamle

yaptı. Başı ve eli yere yaklaştıkça, tıpkı taşa sürtülen çalı misali, ısıklı göğüs hırıltısı dayanılmaz bir hâl almıştı.

Kalbi duracak gibiydi. Ses aniden kesildi. Sükûnet... Az önce tekmelediği su şişesi parmaklarındaydı. Süpürgenin on santim önünden çekip almıştı. Çöpçünün “tövbe, tövbe” diyen bakışlarına yalnızca sırtıttı. “Abi, çöpleri karıştıranlar zaten ayırıyor onları.” Defalarca içtiği bu tümceyi duymazdan geldi. Yüz elli metre ilerideki geri dönüşüm kutusuna bıraktı elindeki emaneti. ‘Sıradaki?’

2-Madem yazmayı seviyorsun yaz yahu! Bunun ertelemesi bahanesi olmaz. Sonraki?

3- Hak ve adalet arayışında olan ve arama yolları bir koroner kalp hastasının damarları gibi tıkanmış, engellenmiş herkes için, ülkende veya tüm dünyada, düzenlenen imza kampanyalarını sektirmeden imzala!

4- Şu yerine ulaşır mı, doğru adrese gidiyor mu endişesi yaşamadan yaptığın, ‘yerel yönetimlerin’ icadı yardım kampanyalarına sımsıkı sarıl. “Tüh, geçen ay unuttum!” “Unutma! Evren çok duyarlıdır, seni yanıtsız bırakmaz. Döngüler ve dengeler üzerine kuruludur. Eril-dişil; boşluk-doluluk; iyilik-kötülük; vesaire vesaire. Vermek-almak: Aldıkların verdiklerinin sadık takipçisidir. Önce ver...” Sıradaki?

5- ‘O zaman bu zaman’ diye ertelediğin telefon konuşmasını yap artık DM’den yazışmayı bırakıp. Hani üniversite mezunları buluşmasında çok dikkatini çektiği için değil yalnızca eski bir arkadaşına benzetip de sosyalleşme amaçlı, laf attığın hatun var ya:

“Kıbrıs Şehitleri’nde birlikte İtalyanca kursuna gitmiş miydik?”

“Hayır!..”

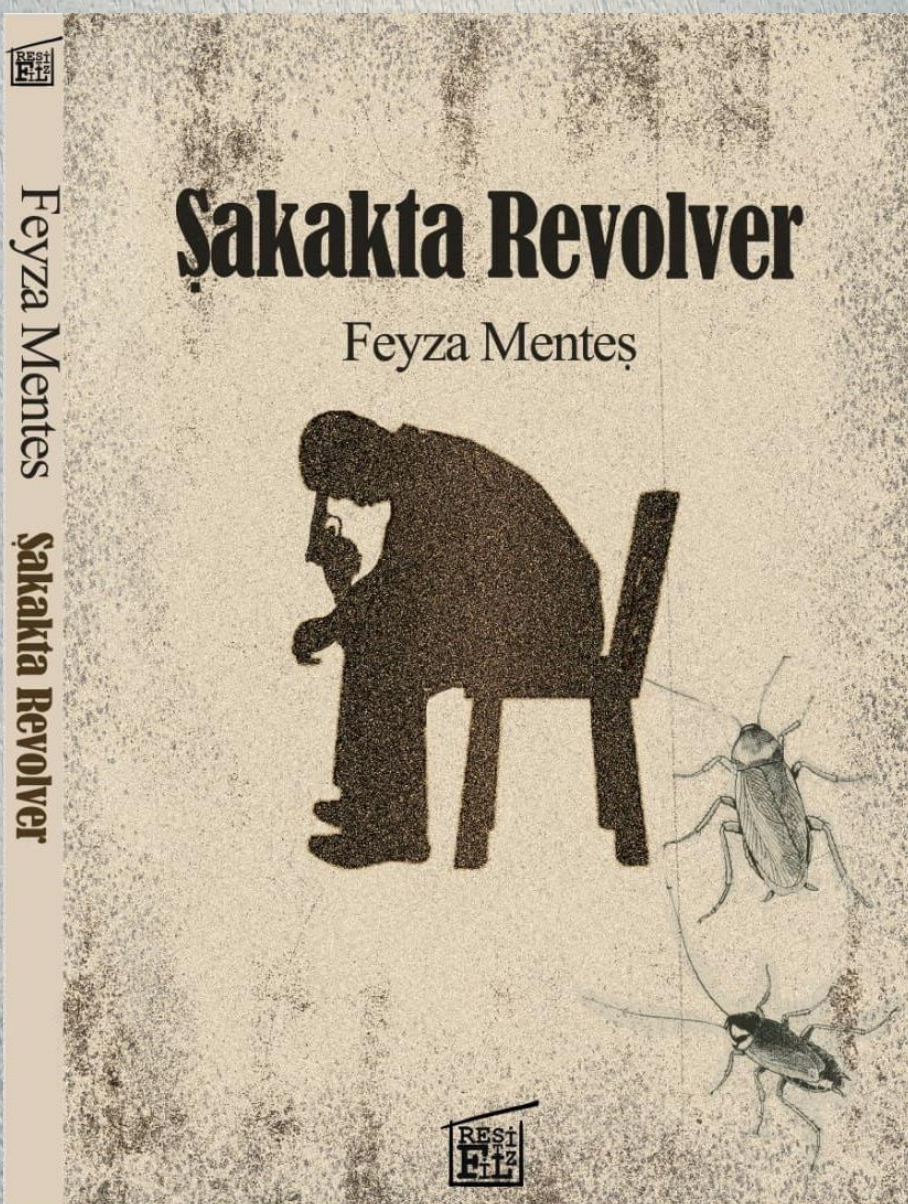
Zaman geçtikçe, ilgini nasıl da daha fazla çekmeye başladı. “Aksine ne kadar da ilgisiz sana karşı!” Fakat aldırma sen şüphelerine. “Acaba erkeklere ilgi duymuyor mu?” Ege sahillerinden sürekli ‘dişil enerji’ Instagram hashtagleri ve söylemlerine hiç takılma. “Benim nihayete eremeyen, sosyal medyada gizlemediğim, ilişkilerimi görüp bu heriften bir bok olmaz mı diyordur?” diyen kuşkucu anlarına da kapılma. Şimdi ‘gel’ zamanı ve cesaretini kolayca toplama anıdır. “Hadi...” Rahatlamıştı Adnan. “Sen ki böyle neşeli anlarında özgüveninle en yüksek tavanları, yetmez gökyüzünü boyamaya kalkarsın!”

6- “Ha bir de şu iştahlı bir homurtuyla fosil yakıt tüketen külüstürün var ya... Onu ilk eline geçen parayla, elektriklişine dönüştür emi?”

“Kırmızı şeritli siyah eteğini hışımla savuran bir ‘milonguera’ edasıyla gökyüzünden çekildiğinde karanlık, ılıdamaya başlayan, ‘gel’ anıdır... Alıntının ete kemiğe bürünme anıdır. “Hadi Adnan!..”

Şakakta Revolver

Feyza Mentek

Feyza Mentek Şakakta Revolver

Feyza Mentek Şakakta Revolver

Fikret Yazıcıoğlu KAYIP VİRTÜÖZ

Sahibince reddedilmiş tam zamanlı sadakatsiz
hangi kuklanın ipleriye ayaklarına takılan
sükût buz keserken yanı başında usul usul
sana yalınayak bir çocuk oyunu tasarlasam
ele avuca sığmayan bir çocukluktan
ve azledilse bu oyundan büyümeye özenenlerimiz

İsmi telaffuzu zor gemileri terk ederek
içimize düşen pusulasız bir deniz
soğumuş kül tedirginliğiyle çizgilenen
rotasıyla Endülüs limanlarına aksa
çocuk düşlerimizdeki saklı sığınaklara

Sokak boyu Flamenko tınılarıyla
gözlerine bir masal resimliyor granada
oyunlarımızın ritmine kapılırken kastanyet
durma savur altın tozlarını göğ
cediz' in çamurdan kalelerine hücum et
ve arma gibi ilişir çocukluğunu
Endülüs' ün dün bitiklerine

Kerem Ilgar

ELMA

Hüznün kemerleriyle gem vurdum boğazıma
Gözlerimden taşan atlasa bent vurdum göz kapaklarımla
Umudu sürgüne yolladım, dönülmesi zor çorak topraklara
Şefkat, merhamet hançer gibi tam göğsümün kenarında
Kalbim atıp atmamak için kura atmakta
Dilimi dağladım dudaklarımdaki kanla
Dudaklarım açılmasın, dilim konuşmasın diye dikişler attım kirpiklerimin ucuyla
Saçımdaki beyazlar ölümümü çağrıştırmakta

Bir gün karşılaşırız bir nehir kıyısında, bir ağacın altında
Birkaç kelime edebiliriz felsefenin huzurunda
İnsanlık derisini sıyırdım üzerimden, hayvan olmak istiyorum yeniden.
Bir kuş gibi ötmek, bir kelebek gibi uçmak, bir tırtıl olup elmanın içinde yaşamak
Dünya dar geliyor bana, bir elmanın içinde yaşamak daha ferah
Âdem oğlu bir gün bulup onu da ısırarak
Yuvam yıkılacak
Kaçış yok, istersen git bir bilemedin bin fersah
İşte bunları anlatırım sana, o nehir kıyısında
Belki elimizde birer elma
Biliyorum biri gelip kovacak, mutluluğumuzu bozacak
Bir elma için bu dünyaya katlanmak bizim yazgımız olacak

Bengül Alkan FİLTRELİ DÜNYA

“Bir kadın sokağa, filtreleri, uygulamaları ve emojileri olmadan ilkel bir halde çıkmış!”

Uyanır uyanmaz, yeni satın aldığı karın kaslarına anında sahip olabildiği filtreyi, tek tuşla geçirdi üzerine.

Doğduğu günden beri önüne ne konulduysa midesine indirmiş, kiloların ardı arkası kesilmemiş, türlü hastalıklar da peşinden gelmişti. Ama ne önemi vardı ki? Dışarıdan mükemmel ve sağlıklı görünmenin yolu daha çok kazanmak ve premium seviyesinde ürünlere tek tuşla sahip olmaktır. Tüm mesele paraydı. O yüzden şirkette sallantıda olan durumunu en yüksek seviyeye çıkarmak zorundaydı. Son zamanların en popüler emojilerinden beş tanesini duygu durumu olarak belirledi. Tüm ayarlamalarını yaptı. İşte hazırды, dışarıdaki yaşama. Fit vücuduna herkes hayranlıkla baksın istiyordu. Siyah, bedenini saran bir takım elbise giydi, o yüzden. Sokaktaki mağaza camekânlarının yansımalarından uzun uzun süzüyordu, yürürken kendini. Ne harikaydı! Ama yan profilden rahatsız ediyordu, burnunun uzunluğu. Hemen daha ideal burunlara göz gezdirdi, cep telefonundaki uygulamadan. Birkaç tanesini hızlıca denedi. Hoşuna gitmedi. En sonunda karar kıldığı yeni burnunu, yansılarda uzun uzun hayranlıkla izledi. Yol boyu duygularım belirsiz emojisini takındı yüzüne. Şirketin bulunduğu ana caddeye yaklaştıkça gürültülü bir kalabalığın sesi, endişeli duygu durumu tuşuna dokunmasına sebep oldu. Eskiden olsa hayatta birisine yaklaşıp adres bile sormazdı. Ama güvenli iletişim uygulamasını yüklediğinden beri bünyesine, oldukça sosyal bir insana dönüşmüştü. Pervasızca yaklaştı, tıpkı bilgisayar oyunlarında gördüğü kadınlar gibi bir vücuda sahip kadına.

“Neden toplandı bu kadar insan?”

Kadın, mekanik hareketlerle biraz olsun çevirdi başını. Sanki ruhu yoktu bedeninin.

Dünya üzerinde daha önce hiç duyulmamış sesiyle yanıtladı.

“Bir kadın sokağa, filtreleri, uygulamaları ve emojileri olmadan ilkel bir halde çıkmış!”

Herkes kadını görmek için sıraya girmişti. Bahsedilen kadın, az sonra kalabalığı yararak geldiği yönün tersine, acelesiz bir şekilde gözden kayboldu. İnsanlar bu iğrençlik karşısında donup kalmıştı. Faciaydı! Onlara gerçek hallerini anımsatıyordu. Kimisi gece uyurken bile çıkarmıyordu üzerinden filtresini. Bu kadın ise kilolu, makyajsız ve mahrem bir suratla çıkmıştı karşılarına! Korkuları, bu kadına özenen başkalarının da olabileceği olmasındı. Dehşete kapılan eller, yeni yüksek sürümlü uygulamalar satın alıp yükledi vücutlarına. Ve hiç vakit kaybedilmeden her yan, yeni uygulama reklamlarıyla dolup taşı. Kısa zamanda kadın da o, tuhaf halleri de unutulup gitmişti. Ama o, unutamıyordu. Bazı geceler aklını zorlayan o duygu yine gelip oturmuştu karşısına. Şişmanlığını gizlemekten utanıyordu asıl. Biraz boğazını tutsa, kilo bile verebilirdi aslında. Bu kadar filtre satın almaya ihtiyacı da kalmazdı. Keşke komşusu gibi şanslı genlere sahip olsaydı. Çok az filtre kullanarak mükemmel görünümü elde edebiliyordu. Filtre uygulamasını açtı. Gelen beğeni ve yorumları gördükçe zihinsel bir boşalma yaşıyordu. Sildi aklındaki düşünceleri. Doğal halini görseler bu dünyada yaşayacak yer bulamazdı kendine. Kusursuzluğun içindeki kusuru yok etmek isteyen çok olurdu.

Göze alamadığı rüyalarıyla tekrardan yeni güne başladığında sahil yolunda; incecik bir kuğuyu andıran, narin, kırılgan ve masum yüzlü bir kadınla karşılaştı. Uzun uzun süzdüler birbirlerini. Cep telefonunu çıkarıp özgüven programının ilişki departmanına bağlandı hemen. Satın aldığı flörtözlüğü, kadın üzerinde uygulamaya başladı.

“Kusursuzluğunuz karşısında hangi uygulamayı kullanacağımı bilemiyorum?”

“Harika görünümlü adam mı söylüyor bana bunları?”

Birbirlerine bakıp tüm dişlerini gösteren emojiyi yapıştırdılar ağızlarına. Kısa süre sonra bir yerde oturup hiçte sevmedikleri acı kahveleri içmeye başladılar, yüzlerinde sahte, sulu bir emojiyle. Ama zaman geçtikçe ikisini de bir korku sarmaya başladı. “Ya saf görüntümü merak ederse?” Karşısında en fazla yirmi beş gösteren kumral ve biçimli vücuda sahip bir kadın oturuyordu. Ama konuşmaları çok fazla uygulama içi yapaylık barındırıyordu. Eskiden, çocukken böyle şeylere kendi iradeleri karar verirdi. Şimdi içi boşaltılmış bir yavanlık hâkim oluyordu tanışmalara. Kadın, gerçekten yirmi beşse aralarında çok yaş farkı vardı. Ve üzerindeki filtre ne derece özelliklere sahipti bilmiyordu. Keşke yan komşusunun geçmişini bildiği gibi herkesi bilebilseydi. O zaman çok kolay olurdu insan ilişkileri. Kadın da hemen hemen aynı düşünce sisleri arasına gizlenmişti. Adam oldukça fit ve havalıydı. En fazla otuz gösteriyordu. Oldukça da iyi konuşuyordu. Satın almadıysa eğer bu adama yetişmesi imkânsızdı.

Daha fazla uzatmasına gerek yoktu. Elli üç yaşında, kısa boylu esmer ve göbeğe sahip olduğunu er ya da geç öğrenmeyecek miydi? Tıpkı öncekiler gibi yüzünde sahici bir emojisizlik çekip gitmeyecek miydi? İzin isteyip lavaboya gitti. Oradan da bir daha dönmek üzere adamın uzağına...

Adam anlamıştı. Hak verdi kadına. Limitini kontrol edip mutluluk uygulamasını indirdi telefonuna. Kısa süre içinde bağlandı. Yine her zamanki gibi dükkân camekânlarının yansımalarında süzdü vücudunu. Beğenmediği kısımları değiştirdi. Aklına iş yerindeki değişken kadın geliyordu bu gibi durumlarda. Kadın, saat başı, farklı bir filtreyle dönüşüm geçiriyordu resmen. Soranlara da doğal yansımam diyordu. Gülümsedi. Şirketteki durumu için şarttı gülümsemek. Ama birkaç satın alınmış emoji eşliğinde.

Filtresiz Kitap

